

Kulturális-közéleti havilap, harminckilencedik évfolyam

2013 április Ról-ról

Sándor Erzsi: Műörömpítés (Aktív, TV2, 2013. március 8. Műsorvezető Gombos Edina.)

Összehajolnak a celebgyár szakmunkásai, és majdnem két és fél percet szánnak az Aktívban a nőnapra. Végül is mit ünnepeljen egy bulvárhíradó a nőkön? Bulváriában nőnek lenni csupa sikk, nőies vagy éppen dögös divattrend, kiegészítők, lakkok és selymek, bőrok és tollak, kozmetikumok, műkörmök, erotika, fitneszbérlet, fogfehérítés, szilikon, botox és gépi fogyasztás. Bulvária női olyanok, mint az Aktív műsorvezetője, Gombos Edina, aki tökéletesen felismerhetetlen, kinézetre lehet bárki is, és jó ritmusban képes sűgógépről olvasni. Gombos Edina napi rendszerességgel jut be a kertévénézők aurájába anélkül, hogy ott egy karcolást is ejtene egyéniségének villanásával. Ezért aztán ha az Aktívban Gombos Edina a nőnapról beszél bármit, az a biztos érzésem támad, hogy nem lehetek azonos. Nekem nincsen napom, nem vagyok nő, és biztosan nem lehetek Gombos Edina. De akkor kik ezek? Kik a nők, kinek van napjuk, és mire föl az egész szélesen mosolygó háziasszonyi izgalom?

A nagyjából két és fél perces tudósítás azzal kezdődik, hogy a Civil Mozgalom által alapított, harmadik éve kiosztott elismerést a beérkező szavazatok alapján az a férfi kapta meg, aki 2012-ben a legtöbbet tette a nőkért, és az nem más, mint Lakatos Márk, a stylist. A műsorvezető szerint „nem kevés hölgynek adta már vissza az önbizalmát a stylist azzal, hogy megmutatta, milyen ruhák, kiegészítők, smink, frizurák állnának jól nekik.” Anélkül, hogy megpróbálnám az európai PISA-követelmények szerint értelmezni a magyar nyelvűnek szánt mondatot, bizton állíthatom, hogy a „nem kevés” az sokat jelent, és „hölgy” az, akit női mivoltában felszorozni iparkodnak. A hölgy szó vélhetően egyszer csak el fog tűnni a nyelvi sűllyesztőben, mert jönnek majd épelméjű, autonóm nők, akik személyiségükkel megakadályozzák a szó használatát. Ez persze még odébb van. Ma még mosolyogva lehet lehölgyezni bárkit, aki kinézetre nő. Arról a kényszeredett, pipiskedő jó modorról már nem is szeretnék szót ejteni, hogy „úrhölgy és úrnő” megszólítás dukál azoktól a közhivataloktól, ahol a marketinges agyakban teljes megszólítási káosz és megfelelési kényszer uralkodik.

2012-ben tehát Lakatos Márk stylist tett legtöbbet a nőkért. Átváltozós reality licence show-k állandó szereplője ő, a Szeretem a testem, az Én is szép vagyok és az Én is karcsú vagyok tévékettős produkciók fogyókúragépre kötött házigazdája. Mert ő sem kíméli magát. Átalakítja azokat a nőket, akik nincsenek megelégedve önmagukkal. A hozzájuk tartozó, zsíros hajú, foghíjas, sörpohos, nyomorúságosan érzelmi analfabéta pasikon senki sem akar segíteni, már csak azért sem, mert úgy tűnik, éppen ők várják el a hozzájuk tartozó nőktől, hogy megfeleljenek a fölső trendhatalomnak. A divatfasizmus beépítette agyukba azt, hogy csak annyinak tartsák magukat, amennyire az általános trendeknek megfelelni képesek. A fiatalok között közhelyszámba megy már az anorexiás modellek hatása a százszorszépekre, akik már alaptól sem tartják szépnek magukat, sőt elszánt mazochizmussal vetik bele magukat a magazinokba,

hogy egyre erősebb negatív önképet gyűjtsenek be általuk. Ehhez jön még az, ami semmilyen módon nem fér bele a két és fél perces tudósításba, sőt a celebvilágot kiszolgáló kertéves habcsókba. Legfeljebb némelyik reality show-ba kerülhetne bele esetleg, de csak akkor, ha az amatőr közreműködők a műsorba kerülés előtt aláírásukkal vállalják, hogy esetleg a fizetett nézők előtt tettelegességig is fajulnak. A családon belüli erőszakról lenne szó itt, de arról Semjén Zsolt szerint a „család” szó szakrális jelentése miatt nem lehet beszélni. Tehát beszéljünk a kapcsolati erőszakról, amely minden héten megszedi a maga áldozatát. Azokat a nőket, akik begyűjtötték már párkapcsolatukban mindazt a megvetést, lenézést, lekicsinylést, amivel a párjuk naponta körülveszi őket. Kaptak már sértést, gúnyt, kezdetben verbális, majd később valódi bántást a külsejük, az alakjuk miatt, vagy csak úgy, a miheztartás végett. Kaptak megjegyzést, mert eleinte még kinéztek valahogy, fodrászhoz jártak, fogyókúráztak, de az életszínvonaluk országosnak mondható, rohamos zuhanása és az őket körülvevő hatalmaskodás, szeretetlenség légköre nem kedvezett a női hiúság jótékony ápolásának. Aki turiból öltözködik, olyan hajfestéket nyom magára, amelyet megérdemel, és csak kínai piacon szerzi be a román rúzszt és alapozót, az az eredmény láttán nem lesz se magabiztosabb, se boldogabb. Csak kiszolgáltatóbb, reménytelenebb és boldogtalanabb. A kapcsolati bántalmazásoknak se szeri, se száma. A lelki terrortól, az elzáráson keresztül, a házastárstól ugye elvárható szexre való kényszerítésig széles a skála. A szégyenérzetüket, a változtatásra való képtelenség miatt érzett büntudatukat bizton átélő nők ott ülnek otthon a tévé előtt, nézik Lakatos Márkot, amint egy hozzájuk hasonlóból valaki mást csinál. Aki persze csak addig lesz képes újonnan kialakított imázsával együtt élni, amíg a csillivilli tévéstudióból haza nem zötyög vele a villamos vagy a vonat. Addigra a sminkje leolvad, néhány nap múlva lenő a hajáról a melír, az elasztikus testtrikót is bedugja a fiók mélyére, hogy ki ne röhögje a férje, ha meglátja. A műsor múltával marad a városközponti turi és a kínai piac. De azok, akik a pillanatnyi házastársi terror kicsiny szünetét kihasználva nézik a tévét, ezt nem tudják. Csak azt látják, hogy lehetne egy másik, egy jól szabott, alakra igazított, szájkontúrral, szemceruzával megrajzolt életük, lehetne fehér a fogsoruk és sima a bőrük, ismerhetnének barnára sült, ápolt plasztikai sebészt, és hihetnék, hogy ez a sok csoda maradandóan az övék is lehetne. Meg is szavazzák Lakatos Márkot emelt díjas sms-ben vagy interneten vagy a plázában egy papírlábadába dobható cetlivel: igen, ő az, aki a legtöbbet teszi a nőkért. Nem a NANE, amelynek segélyhívóját bármikor magától bepötyögi az ujjuk, nem a Jó pásztor nővérek, akik néhányszor befogadták már őket, ha menekülniük kellett otthonról, nem is a gyámhivatal, amelyet félelmében messze el akarna kerülni. Egyik sem. Csak Lakatos Márk, aki tévékéek tündéralmot bocsát rá a képernyőn keresztül, hogy elhitesse vele: bármi megtörténhet.

Holott még ebben a két és fél perces tudósításban sem történik semmi, amely Lakatos Márk nők iránti nagy jószágát van hivatva bemutatni. Elidőznek ugyan azon a heroikus tényen, hogy a stylist a Vakok Szövetségében tartott divatbemutatót a fiatal vak lányokkal, de gondosan ügyeltek arra, véletlenül se mutassanak fehér bottal kavirnyáló kidizájnolt felvonulót. Megjegyzik, hogy a vak lányok akár modellnek is érezhetik magukat – de ez tényleg csak abban a világban érték, ahol ez az érzés felülírja a jól ápolt, csinos, stílusos magabiztosságot. Vaknak ezt nehéz elérnie, mégis inkább ezzel szoktak próbálkozni, nem a modellnek való megfelelés tévképzetével. Ha Lakatos Márk segít nekik abban, hogy biztonságban érezzék magukat, az dicséretes. Higgyük, hogy nemcsak az önjóságába vetett hite és a kertéves piárfogás vezényelte a vakok közé. A vak lányok egyébként Lakatos Márk nélkül is képesek sminkelni, szempillát festeni, öltözködni, dönteni, pont úgy, mint bárki, akit nem köt gúzsba sem a társadalmi elvárás, sem a kitaszítotttság. Ez is az oka annak, hogy a húszéves, elszánt vak lányokból többnyire elnyűtt, elhízott harmincéves lesz, mert a társadalmat nem érdekli sem a vak sminkje, sem a style-ja. Ők pedig már nem bírnak a vakságon túl még egy csomó elutasítást is elviselni. Marad a munkanélküliség, a chips, és csak keveseknek az elszánt bizonyítás, az eredendő társadalmi elutasítás elleni harc.

Erről persze egy büdös szó sem hangzik el a két és fél perces tudósításban. Leginkább azért, mert egyáltalán nem tudnak róla egy büdös szót sem. Persze ha tudnának róla, akkor sem hoznák szóba. Minek azt feszegetni?

Lakatos Márk, aki a Civil Mozgalom szerint a legtöbbet tette tavaly a nőkért, rózsaszín lufikat osztogat egy plázában a nőnapon az ettől boldog asszonyoknak, akik hazaérve már nem is képesek felidézni, miért is maradt a kezükben a lufi a metrókon és a villamosokon át. A lépcsőházban az első szembejövő gyerek kezébe nyomják, és gondosan nem számolnak be az esetről a nőnap virág nélkül hazaérkező férjnek, nehogy az kényelmetlenül érezze magát emiatt, és nekik megint ne maradjon más, mint az ujjukkal öntudatlanul, bármikor mobilba pötyöghető segélyvonal hívószáma. Ha megússzák, azon a héten, a nőnap hetén nem ők lesznek az aktuális áldozat. Majd a következőn.

Aktív, TV2, 2013. március 8. Műsorvezető **Gombos Edina**.

Tetszik

Egy embernek tetszik. Legyél Te az első ismerőseid közül!

Kapcsolódó írások:

1. **Sándor Erzsi: Kicsit műsor (XXI. század. RTL Klub, 2013. február 13.)** Azt mondja Alföldi Róbert a XXI. században, az RTL Klub...
2. **Sándor Erzsi: Legyen ön is Vágóúr! (Legyen ön is milliomos! RTL Klub, hetente egyszer. Műsorvezető Friderikusz Sándor.)** Meg lehetne oldani szimplán is. Egy adást ki lehet bírni...
3. **Sándor Erzsi Aquila captat muscas (Sas Kabaré, TV2, 2011. szilveszter. Műsorvezető és vezető előadó Sas József.)** Mikor gyalázzon hullát, mikor kövessen el kegyeletsértést a TV2, ha...
4. **Sándor Erzsi: A hét vége (Heti hetes. RTL Klub. Főszerkesztő Ónodi György, műsorvezető Jáksó László.)** Vállalom az érintettségemet. Örökké hálás leszek a sorsnak és Verebesnek,...
5. **Sándor Erzsi: Kultúrházomlás (Kultúrház, utolsó adás, szerkesztő-műsorvezető Winkler Nóra. MTV1, 2010. szeptember 5.)** Van annak valami indiszkrét bája, amiként a Tisztelt Háztól elhal...

Cimkék: **Sándor Erzsi**